

DESPRE MILOSTENIE ȘI VIAȚA DE DINCOLO

Părintele Paisie, cunoscut ascet de la Panagouda, la o întrunire a povestit următoarea întâmplare:

„O bătrână, pe care o cunoșteam eu, era foarte zgârcită. Fata ei însă era foarte bună, tot ceea ce voia să dea milostenie arunca mai întâi pe fereastră, ieșind din casă cu mâinile goale, pentru că bătrâna o controla nu cumva să ia ceva și să dea săracilor. Însă, dacă îi zicea că monahul (adică eu) a spus să-i dai cutare lucru, aceasta i-l dădea.

După moartea ei, am văzut un tânăr (se pare că era îngerul ei păzitor) care mi-a zis : «Haide, că vrea să vorbească cu tine».

Nu am putut să înțeleg ce se întâmpla cu mine și ne-am trezit în Konița, în fața unui mormânt. Tânărul face semn cu mâna, iar mormântul se deschide. În mormânt văd o adunătură de lucruri și pe bătrâna pe care o cunoșteam, aceasta începând să se descompună și strigând:

– «Călugărule, scapă-mă! »

Am fost îndurerat pentru ea și m-am întristat. De aceea am coborât în mormânt, am luat-o în brațe și am întrebat-o:

– Ce ai ?

– «Ia zi-mi, tot ceea ce mi-ai cerut nu ți-am dat eu oare cu toată dragostea?»

– Da, așa este, am răspuns eu.

– În regulă, a liniștit-o tânărul și a făcut din nou semn cu mâna, închizându-se iarăși mormântul ca o cortină, iar eu m-am trezit din nou în chilia mea.

Surorile din Suroti m-au întrebat:

– Ce s-a întâmplat cu tine de Sfântul Andrei?

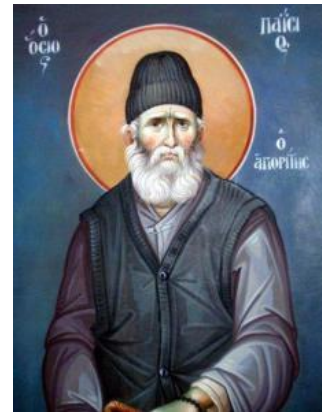
– Să vă rugați și pentru acel suflet.

Peste două luni o văd din nou pe bătrână. Dedesubt era o prăpastie, iar deasupra, pe un teren plat, erau palate, case multe și oameni. Acolo sus, era bătrâna foarte fericită. Chipul ei era asemenea unui copil mic; avea un singur semn mic pe față, iar un îngerăș o ștergea ca să se curețe și acesta.

În adâncul prăpastiei, vedeam pe unii care se băteau între ei și se chinuiau, încercând să ajungă sus.

De bucurie, am îmbrățișat-o pe bătrână, am tras-o deoparte, pentru a nu fi văzuți de cei din fundul prăpastiei, rănindu-i, și mi-a zis:

– «Haide să-ți arăt unde m-a pus

Părintele Paisie a trecut la Domnul în anul 1994 și a fost canonizat de Biserica Ortodoxă din Grecia în anul 2015.

Domnul»”.

Așa cum vede, Biserica noastră, ca o mamă iubitoare, a gândit moduri de comunicare, de răcorire și de liniștire pentru sufletele, care se găsesc în așa-zisa stare de mijloc. Astfel, avem Sfânta Liturghie, unde numele celor adormiți sunt pomenite pe Sfântul Disc, iar la sfârșit în Sf. Potir, în Preasfântul Sânge și Trup al Domnului nostru, preotul zicând: „Spală, Doamne, păcatele celor ce s-au pomenit aici, cu cinstit Sângele Tău, pentru rugăciunile Sfinților Tăi. Amin.”

Mărturia Sfântului Petru Movilă este foarte luminătoare și mângâietoare pentru adormiți : „Mulți se eliberează din legăturile iadului nu prin pocăință și mărturisire proprie, ci prin milosteniile făcute de cei vii, cu rugăciunile care se fac pentru aceștia de către rudele lor, în special la Jerta cea nesângeroasă, care se aduce în fiecare zi în Biserică pentru cei vii și adormiți, deoarece Hristoa a murit pe cruce și pentru ei și pentru noi. ”

(Protopresbiter Stefanos Anagnostopoulos, Trăire și cunoaștere în credința ortodoxă, vol. 2)